

Ankestyrelsens principafgørelse 225-11 om hjælpemiddel - merudgifter - driftsudgifter - el

Resume:

Udgifter til el til opladning af hjælpemidler kunne ikke ydes som en merudgift, da der var tale om en almindelig driftsudgift.

Reglen om merudgifter kan alene anvendes i de situationer, hvor der er tale om en udgift som følge af brug af hjælpemidlet, som er helt udforholdsmæssig eller urimelig for borgeren.

I den konkrete sag fandt Ankestyrelsen, at selvom borgeren havde flere hjælpemidler, som samlet brugte el for mere end 600 kr. om året, medførte det ikke, at hans elforbrug var uforholdsmæssigt stort.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 904 af 18. august 2011 - § 100 og § 112

Afgørelse:

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i NNs sag om afklaring af om el-udgifter som følge af hjælpemidler kan ydes som en merudgift efter servicelovens § 100 når det fremgår af hjælpemiddelbekendtgørelsen, at der ikke ydes hjælp til udgifter som følge af brug af hjælpemidlet.

Resultatet er

- NN har ikke ret til at få betalt el-udgifter til opladning af hjælpemidler, som en merudgift.

Vi ændrer således afgørelsen fra Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Vores afgørelse medfører ikke, at NN skal tilbagebetale det beløb som han allerede har fået til el.

Der var enighed på mødet.

Begrundelsen for afgørelsen

Hjælpemidler er reguleret i servicelovens § 112 om støtte til hjælpemidler og i hjælpemiddelbekendtgørelsen.

Det fremgår af hjælpemiddelbekendtgørelsen, at der normalt ikke ydes hjælp til udgifter, som følge af brug af hjælpemidlet, f. eks. til drift, rengøring eller vedligeholdelse.

Ankestyrelsen finder, at udgifter til opladning af hjælpemidler må betragtes som en driftsudgift, som følger af almindelig brug af hjælpemidlet.

Merudgiftsydelsen i servicelovens § 100 er et supplement til øvrige bestemmelser om støtte i den forstand, at hvis en støtteydelse kan opnås gennem en særlig bestemmelse i serviceloven eller bestemmelser i anden lovgivning, så skal støtten ydes efter specialbestemmelsen. Begrebet merudgifter er defineret bredt i servicelovens § 100 og den tilhørende bekendtgørelse.

Det forhold, at drift som følge af almindelig brug af hjælpemidlet er særligt reguleret i en bestemmelse til serviceloven taler imod at indfortolke en hjemmel til at bevilge den samme ydelse efter en anden og bredere beskrevet hjemmelsbestemmelse. En sådan adgang til udvidet dækning har heller ikke støtte i forarbejderne til merudgifts-bestemmelsen.

Merudgiftsbestemmelsen kan derfor alene bruges i de situationer hvor der er tale om en udgift som følge af brug af hjælpemidlet, som synes helt uforholdsmæssig eller urimelig for borgeren.

I det konkrete tilfælde, finder Ankestyrelsen, at selvom NN har flere hjælpemidler i form af el-kørestol, el-crosser, el-seng og el-stol som bruger el, med et samlet elforbrug på ca. 600 kr. om året, medfører dette ikke, at hans samlede elforbrug er af et sådan omfang, at det kan betragtes som uforholdsmæssigt stort.

NNs elforbrug er derfor at betragtes som almindelig drift, som er reguleret i hjælpemiddelbekendtgørelsen.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da Statsforvaltningen Y traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 21. december 2009
- Klagen til Ankestyrelsen af 20. januar 2010
- Nævnets genvurdering

Kommunen traf den 30. marts 2009 afgørelse om, at el-udgifter til hjælpemidler ikke kunne ydes som en merudgift efter § 100 da driftsudgifter til og reparationer af hjælpemidler ikke kunne dækkes efter § 100 da disse er reguleret i bekendtgørelse om hjælpemidler hvoraf det fremgår, at der ikke ydes hjælp til brug af hjælpemidlet, f.eks. til drift, rengøring og vedligeholdelse af hjælpemidler.

Nævnet ændrede ved afgørelse af 21. december 2009 kommunens afgørelse med begrundelsen. At kommunen kunne yde tilskud til driftsudgifter til hjælpemidler, jævnfør vejledning om hjælpemidler m.v.

Kommunen klagede den 20. januar 2010 over nævnets afgørelse. Kommunen anførte i sin klage, at det var kommunens klare opfattelse, at udgifter til driftsomkostninger ved hjælpemidler ikke kunne dækkes efter servicelovens øvrige bestemmelser om støtte. Ligeledes måtte det gælde, at servicelovens § 100 ikke efter sit formål omfattede hjælp til egenbetaling efter andre bestemmelser i den sociale lovgivning.